

HIJ & ZIJ

4-8-84
Lieve Corine
Hoe goed het er mee, met ons of mij goed alles goed. Alleen ik moet nog even wennen met aan het schrijven. Met je die afscheid kaart uit spanje al gehaald, nee! dan komt hij nog. Ik schrijf deze brief vanaf mijn plank in mijn eigen kamer. Nog bedankt voor de briefjes. Verwacht je je nog steeds zo erg. Ik niet hoor. Het was in Spanje heerlijk weer. Wij zijn donderdag 19 juli weggegaan en 3 november thuis gekomen (1.00). De brief die je had eerst schreef op de 18^e heeft ongeveer 1 week en 4 dagen in de bus gelopen. Daarvoor niet zo lang. Moet ik je nog, steeds het adres geven.

1984: liefdesbrief van Alexander aan Corine

« wou dat zij mijn vriendin was.

Maanden later, het was nazomer 2003, kwam ik haar tegen in de kroeg. We draaiden als jonge honden om elkaar heen. Mijn beste vriend Joeri vroeg waar me mee bezig waren. 'Jij vindt haar leuk en jij vindt hem leuk. Julie horen bij elkaar!'

Dat zette me aan 't denken.

Haar relatie liep op de klippen. We spraken af. We zoenden voor het eerst in een kroeg op de Nieuwmarkt. Ze miste de trein en ging met me mee naar huis. Als houten planken lagen we naast elkaar in bed. Verlegenheid denk ik.

Een paar weken later ging ze mee naar Parijs. Daar, op 27 december 2003, begon het écht. De trip was één groot feest. Oud & nieuw zou ze vieren bij vrienden in Amsterdam Oost. Ik bij vrienden in de Jordaan. Net voor twaalf uur kwam ze aanzetten op de fiets - onze eerste oud & nieuw samen. Ik was dolgelukkig.

Maar het was liefde op afstand. Ik woonde in Amsterdam, zij met haar zus in Den Bosch. Na een paar maanden trok ze bij me in. Als je voor elkaar gemaakt bent is dat geen grote stap. Ik vroeg haar ten huwelijk op reis in Australië 2005. Met een groep mensen beklommen we de Uluru berg. Op de top wilde ik haar verrassen, maar eenmaal boven was ze druk met steentjes zoeken, zand scheppen, weet ik veel - voor ik het wist waren we weer onderweg naar beneden.

'ER WAS CHEMIE. MAAR AAN HET EIND VAN DE AVOND WERD ZE OPGEHAALD DOOR HAAR VRIEND'

Ik dacht aan de Harbour Bridge in Sydney. Die zouden we op onze laatste dag beklommen. Die avond sliep ik slecht van de zenuwen. 's Ochtends zei ze: 'Hoeveel mensen zouden op die brug ten huwelijk gevraagd zijn?' Ik baalde. Maar ik vroeg haar toch en ze zei 'ja'. Ik had geen ring, geen champagne, niks. De gids kon het niet geloven. 'Again?' riep hij, quasi-wanhopig. Met een geleende ring van een Chinees stel ben ik alsnog op mijn knieën gegaan.

We vullen elkaar aan. Zij is impulsief. Ik behoudend. Er is niets aan Corine dat mij irriteert. Zij doorziet mij. Bij haar ben ik thuis. De komst van Rozemarijn - onze dochter -, een nieuwe baan, een nieuw huis, onze liefde: wij horen bij elkaar. Dit is zonder twijfel de beste periode uit mijn leven."

Corine (35):

"Ik weet het nog goed. Ik werd aan de klas voorgesteld en mocht zelf kiezen waar ik ging zitten. Ik zag hem en dacht: wat een leuk jongetje. Met die krullenbol en vrolijke ogen. Ik koos een plaatsje dicht bij hem. Twee weken later was het 'aan.' Tot de zesde klas waren we onafscheidelijk. We stuurden elkaar vakantiekaarten met grote harten en op schoolfeesten stonden we eindeloos te schuifelen.

Het is nooit uitgesproken maar op de middelbare school was het ineens uit. Hij was *out of my league*. Ik herinner me niet dat ik het heel erg rot vond. Het was gewoon zo.

Op mijn vierentwintigste kreeg ik een relatie met een uitbundige, maar gecompliceerde jongen. Negen jaar vol pret maar ook grillen en ingewikkelde toestanden. Ik worstelde steeds meer met mijn gevoelens. Ik vroeg me af of ik wel bij de juiste man was. Maar waar was verdomme dan die prins op het witte paard? Diep van binnen geloofde ik dat hij zich op een dag zou aandienen. Ondertussen was hij wel ergens achter in mijn hoofd blijven zitten - ik had een lijstje van drie ideale mannen en daar zat hij altijd bij.

Op een reünie van de middelbare school kwam ik hem weer tegen. We hebben de hele avond in een hoekje staan praten. Wat een droom van een vent, dacht ik. Open, eerlijk: een kerel waar je op kan bouwen. Maar ik woonde samen met mijn toenmalige vriend

Het huwelijksaanzoek kwam op reis in Australië

De liefde wordt bezegeld met de komst van dochter Rozemarijn

in Den Bosch en stopte het weg. Ons contact was sporadisch. Een verhuisbericht per sms of een toevallige ontmoeting in de trein of in een café. Het was altijd leuk en gezellig. Maar ik ging altijd weer naar huis. Terug naar mijn leven.

Op mijn dertigste haalde ik eindelijk mijn bul. Ik was ooit met de school voor journalistiek begonnen in Utrecht, maar gestopt om te freelancen. Later heb ik het in Tilburg afge maakt. Op de dag van mijn afstuderen, kreeg ik thuis ruzie. Ik was zo teleurgesteld. Ik was juist blij en wilde feest vieren. In een opwel-

'HIJ VROEG ME TEN HUWELIJK IN AUSTRALIË. TIEN DAGEN LATER WAS IK ZWANGER'

ling belde ik Alexander. 'Kom naar Amsterdam', zei hij, 'ik neem je mee naar Boom Chicago. Gaan we de ballen uit onze broek lachen!'

Het werd een top avond. Maar daar bleef het bij.

Maanden later droomde ik over hem. We zaten in de auto, zijn hand op mijn knie. Achterin lag een baby in de MaxiCosi. Ik werd wakker en voelde me zo licht als een veertje. Ik durfde het aan niemand te vertellen.

Een paar maanden later, oktober 2003, maak-

te ik mijn relatie uit. Het werkte niet meer. Ik wilde me niet langer aanpassen aan anderen. Het was tijd voor mezelf. Anderhalve maand later was ik met Alexander.

In een kroeg op de Nieuwmarkt zoenden we voor het eerst. Een halfzachte zoen. Ik wist niet wat ik ermee aanmoest. Een maand later vroeg Alexander me mee naar Parijs. Hij kwam me ophalen in de dikke B&W van zijn baas. De auto zat vol vrienden. Ik vond het fantastisch. Mijn ouders zwaaiden ons uit. Glimmend van geluk. Zij waren altijd dol geweest op dat 'menneke' van vroeger.

In Parijs dansten en zoenden we de hele nacht in een donkere kroeg. De maanden daarop beleefden we in een roes - lachen, drinken, eten en vrijen. Ik bloeide op van zijn ongeremde tomeloosheid. Als ik naast hem lag, sliep ik amper. Van geluk. De rust, de ongecompliceerdheid. Het voelde als puzzelstukjes die in elkaar schoven. We hebben ook moeilijke perioden doorgemaakt. Zijn beste vriend kreeg een dwarslaesie en we hebben allebei een tijdje zonder werk gezeten. Toch vervielen we nooit in eindeloos gesomber. Het bracht ons dichterbij elkaar. Hij vroeg mij ten huwelijk in Australië. Tien dagen later was ik zwanger.

Hij is stabiel, opgewekt en oprecht. Het is een zaligheid hem door het huis te zien lopen met zijn krullen en prachtige lach. Ik vertrouw hem volledig. Bij hem ben ik thuis." ●

Fiona Brouwer is relatiedeskundige, ze schreef het boek 'Ik ben een goede relatie'.

"Ik kom vaker stellen tegen die verbonden lijken door een onzichtbaar lijntje. Ook in moeilijke tijden overheerst een gevoel van herkenning. Een soort 'weten' dat je bij elkaar hoort. Eigenlijk is iedereen daar naar op zoek. Uit eeuwenoude mythologieën komt ook het verhaal dat de mens één was en vervolgens gesplitst werd. Onze zoektocht naar liefde is dus eigenlijk de zoektocht naar onze andere helft. We verlangen er naar om uiteindelijk die ene bijzondere persoon te vinden die op alle vlakken bij ons past. Maar veel mensen maken het verlangen naar dit ultieme geluk groter dan het gevoel van 'weten'. Ze doen concessies en gaan voor een relatie die niet helemaal klopt. Er zal dan altijd iets blijven knagen. Verliefdheid heeft twee componenten.

Bewust val je op iemand die je leuk en aantrekkelijk vindt. Onbewust word je aangetrokken tot een pakket negatieve eigenschappen die je doen herinneren aan je ouders. Die negatieve eigenschappen van je opvoeders hebben een stagnatie in je geestelijke ontwikkeling veroorzaakt. Je zoekt diezelfde 'problemen' als het ware weer op, om ze op te lossen. Onder invloed van het gezin waar je opgroeit, ontstaat er dus een 'blauwdruk' van de persoon die bij je past. Als je dan iemand tegenkomt die daaraan voldoet, kun je een gevoel van 'weten' krijgen.

Zodra de verliefdheid voorbij is, komen de negatieve eigenschappen naar voren. Dan is er ruimte voor groei en ontwikkeling. Ga je die groei samen aan, dan kan je relatie uitgroeien tot een echt volwassen relatie. Dit gebeurt helaas maar in 5% van de gevallen. Weinig wrijving komt voor bij mensen die uit een goed, harmonieus gezin komen. Of bij mensen die echt begrijpen wat liefde is. Dat is heel bijzonder. Maar toch, al verschijnt die prins op het witte paard, ieder sprookje kent ups en downs. Het gaat erom dat je samen wilt groeien en elkaar helpt in je ontwikkeling. Eigenlijk begint het pas waar het sprookje eindigt met: 'en ze leefden nog lang en gelukkig.'"

Meer info over Fiona Brouwer kun je vinden op www.fionabrouwer.nl